

VI KEELAND

CEA MAI
frumoasă
GREȘEALĂ

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022



CAPITOLUL 1

Rachel

Trebuie să existe o legătură științifică nemijlocită între a fi un câștigător la loteria genetică și a te comporta ca un dobitoc.

M-am uitat din nou la bărbatul responsabil de starea de ebrietate a prietenei mele, în timp ce acesta își aștepta rândul în fața toaletei bărbaților. Desigur, coada la toaleta femeilor era de cinci ori mai mare, de parcă doar bărbaților ar trebui să li se permită să se ușureze în voie. Tipul Însurat stătea acolo, tastând un mesaj pe telefonul lui – probabil o mințea pe cealaltă femeie, care nu bănuia nimic. I-am studiat inelarul mâinii stângi în vreme ce degetele lui alunecau furibunde pe taste. Nu purta verighetă. *Șocant*. Eram sigură că un inel din metal strălucitor, care simboliza angajamentul tău etern față de o altă persoană, avea darul de a complica lucrurile atunci când voiai să vinzi iluzia că erai singur și în căutarea femeii visurilor tale.

Of! Ce dobitoc!

Îmi era tare dragă Ava, dar cred că aș fi fost suspicioasă în privința oricărui tip de treizeci de ani care ar fi debitat o asemenea porcărie la prima întâlnire.

Mi-am dezlipit privirea de mâna Tipului Însurat și m-am uitat la fața lui, exact în momentul când și-a ridicat și el ochii din telefon. Ce bine ar fi dacă am putea săgeta la propriu cu privirea! M-am uitat urât la nemernic. Nu eram sigură însă de ce am fost luată prin surprindere atunci când mi-a zâmbit.

Ticălosul!

Credea, probabil, că îl studiam cu vădit interes.

Mi-am scos propriul telefon din buzunar pentru a-mi distra atenția și mi-am coborât privirea înspre ecran ca să văd ultimele mesaje primite în timp ce așteptam. Numai că... nu puteam citi afurisitele alea de litere fără ochelarii mei de citit. Am pus telefonul la loc și am simțit o pereche de ochi ațintiți asupra mea pe când așteptam răbdătoare la coadă. O încruntătură presupune folosirea mai multor mușchi faciali decât un zâmbet, iar ticălosul ăsta nu merita nici măcar o încrêțitură a pielii în jurul ochilor sau gurii.

După ce am folosit toaleta femeilor și aproape că mi-am opărit mâinile pe când le spălam – apa de la chiuveta din O’Leary’s are o singură temperatură, adică e al dracului de fierbinte –, eram gata de plecare. Tura mea se încheiase cu mai bine de o oră în urmă, iar Ava se simțea mizerabil din momentul în care infidelul Owen își făcuse apariția în local, așa că mă îndoiam că ar avea ceva de obiectat dacă îi propuneam să plecăm acasă mai devreme în seara asta.

O voce baritonală m-a oprit din drum la ieșirea din toaleta femeilor.

— Te cunosc de undeva?

M-am întors și am dat cu ochii de Tipul Însurat. Stătuse sprijinit de perete de parcă m-ar fi așteptat. *Ignoră-l, Rachel. Nu merită să-ți irosești timpul de pomană cu el.* L-am privit drept în ochi ca să mă asigur că

știa că îl auzisem, apoi i-am întors spatele și am pornit-o pe holul lung, îndreptându-mă spre bar.

Nu a priceput aluzia. Potrivindu-și pasul după al meu, a dat să spună ceva când eu m-am oprit brusc. M-am întors să-l înfrunt.

— Ești un adevărat dobitoc. Știai?

A avut tupeul să pară șocat.

— Eu? Să presupun că ne cunoaștem?

— Îi cunosc prea bine pe cei de *teapa ta*.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai impresia că simplul fapt că ești un mascul superb îți dă dreptul să-ți bați joc cum vrei tu de oameni, ca apoi să ieși din orice situație cu zâmbetul pe buze. Ei bine, sper din tot sufletul ca, într-o bună zi, să te muște karma de fund și drăgălașa ta nevastă să ajungă să se reguleze cu jumătate dintre bărbații din New York și să te pricopsească cu o boală venerică care să-ți facă scula aia mare să se blegească de tot.

A ridicat mâinile în aer în chip de capitulare.

— Ascultă, drăguță, nu știu cine crezi că sunt eu sau cu ce crezi că a greșit *scula aia mare* a mea, dar sunt destul de sigur că mă confunzi cu altcineva.

Mutra pe care am făcut-o i-a tăiat macaroana.

— Sunt aici cu Ava.

— *Oh! Ava*. Atunci se explică.

Am mârâit la el, la propriu.

— Păi, da, așa ar trebui.

Ticălosul mi-a aruncat un zâmbet foarte larg.

— Ești simpatică când mârâi așa.

Ochii aproape că mi-au ieșit din orbite.

— Chiar *te dai la mine?*

— Ar fi total nepotrivit, nu-i așa? Având în vedere că... știi tu... eu și Ava și așa mai departe.

— Ești o mare figură.

M-am întors și am dat să plec.

— Așteaptă.

M-a înșfăcat de braț, oprindu-mă din drum.

— Pot să te întreb doar un singur lucru?

— Ce?

— Cine este Ava?

Incredibil! Era posibil ca un tip ca el să nu își mai amintească numele femeilor pe care le-a regulat. Adică trecuseră *două săptămâni întregi* de când se culcaseră împreună ultima oară.

— Du-te acasă la soția ta, Owen.

L-am lăsat pe Owen, Tipul Însurat, stând în picioare în mijlocul holului și m-am întors la masă, unde Ava își îneca amarul în băutura.

— Nu vrei să plecăm de aici? Sunt cam obosită și mâine-dimineață trebuie să mă trezesc devreme.

M-am gândit că nu avea rost să-i pomenesc de scurta mea altercație cu Owen. Nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Din nefericire, Ava începuse să se îndrăgostească lulea de dobitoc. În decursul lunii în care s-au întâlnit, el o făcuse să plutească în al nouălea cer, căci i-a împuiat capul cu tot felul de prostii despre cum vedea el viitorul lor cu doi copii și un câine mops.

În mod ironic, avea dreptate. Viitorul lor includea, într-adevăr, doi copii și un mops. Pentru că el ținea câinele de lesă în timp ce mergea la plimbare cu cele două fetițe ale lui cu păr blond-deschis când ea s-a întâlnit cu el din întâmplare în parc. Numai că el uitase să menționeze faptul că în această versiune a viitorului

său ar fi prezentă și soția lui, ținându-l pe fiul lor de o lună în brațe în timp ce se plimbau.

Ava s-a clătinat ușor pe picioare când s-a dat jos de pe scaunul de bar.

— Ar trebui să mă cocoț pe bar și să spun fiecărei femei în parte să se ferească de acest dobitoc.

În mod normal, aș fi fost de acord. Dar în seara asta eram aproape sigură că urcatul ei pe bar avea să se sfârșească, într-un final, cu un drum la camera de gardă a spitalului de urgență.

— Nu merită să dai nici doi bani pe el.

Am luat puloverul de pe spătarul scaunului și i l-am ținut ca să se îmbrace.

A oftat și a ratat mânecele din primele două încercări.

În spatele barului, Charlie, care ne ascultase aproape toată seara, turna o bere.

— Până aici. De acum încolo vreau nume.

A trântit halba cu spumă pe tejgheaua de lemn, împrôșcând spuma peste tot în jur.

— Am să pun pe fugă orice tâmpit cu care iese oricare dintre voi.

Charlie O'Leary era patronul barului din Brooklyn unde lucram eu și Ava. Era totodată și un fost polițist ieșit la pensie.

Am zâmbit.

— Bine. Dar să știi că treaba asta mă face să vreau să îți dau nume de presupuși ucigași în serie doar pentru a vedea cum urechile tale capătă acea nuanță minunată de roșu intens atunci când te enervezi.

M-am aplecat peste bar și l-am sărutat pe obraz.

— Noapte bună, Charlie!

A mormăit ceva despre faptul că era profund recunoscător că nu fusese blagoslovit cu fiice și mi-a făcut cu mâna.

— Putem ieși pe ușa din spate? l-a întrebat Ava. Nu vreau să trec pe lângă el când ies.

— Da. Bineînțeles.

Am luat-o de braț pentru a mă asigura că își păstra echilibrul în timp ce mergeam. După câțiva pași, am ridicat privirea și l-am văzut pe Tipul Însurat stând proțăpît lângă ușa din spate.

— Hm, Ava, ar trebui să ieșim prin față. Tipul s-a postat acum la ușa din spate.

Ea și-a rotit privirea prin încăpere.

— Nu, este la ușa din față și stă de vorbă cu Sal, noul chelner.

Era mai amețită decât credeam eu. Mi-am ridicat bărbia făcând semn spre ieșirea din spate, în direcția lui Owen.

— Aceea este ușa din spate, Ava.

— Știu. Owen este la ușa din față.

M-am încruntat.

— Nu-i Owen tipul ăla? Cu cămașă albastră?

Ea a scos un hohot de râs ca un nechezat prin aburii alcoolului.

— Am spus că este tipul arătos în cămașă albastră, nu zeul grec.

Mi-am sucit brusc capul spre partea din față a barului. Era un singur tip lângă ușa de la intrarea principală pe care nu-l cunoșteam și vorbea cu Sal.

— Owen stă de vorbă cu noul chelner chiar în acest moment?

A aruncat din nou o privire într-acolo, apoi a oftat și a încuviințat din cap.

— Ar trebui să-i spun lui Sal să-i ardă un pumn.

— Ava, tipul care vorbește cu Sal chiar acum, chiar în acest moment, este Owen?

— Da.

— Cămașa lui este *maro*, Ava. Nu albastră.

Ea s-a răsucit din nou spre ușa din față, a mijit ochii și a ridicat din umeri.

— Poate. Nu văd prea bine. Lentilele mele de contact s-au mânjit cu fard și cu rimel de la atâta plâns.

Când ea îmi spusese că fostul ei iubit tocmai intrase în bar, făcând un gest vag înspre ușa din față, nu era decât un singur tip acolo cu cămașă albastră.

Rahat.

Sărisem cu gura pe cine nu trebuia.

Din moment ce nu aveam cum să o conving pe Ava să iasă pe ușa din față, unde stătea *adevăratul* Owen, m-am resemnat.

Bineînțeles că Tipul Care Nu Era Owen m-a urmărit din priviri cu un rânjet în timp ce am parcurs tot drumul spre ușa din spate.

A dat din cap către prietena mea când am trecut prin dreptul lui.

— Seară bună, Ava. Noapte bună, Arțagoaso.

Am ieșit ca o lașă, ținând capul sus și privirea drept înaintea, fără să mă uit în ochii tipului, până când am ieșit pe ușă afară.

Ava nu avea o voință chiar atât de puternică. Ea și-a întors capul rămânând cu ochii pironiți asupra Tipului Care Nu Era Owen, în timp ce mergeam pe alee.

Chiar dacă era cherchelită și avea lentilele de contact mânjite, asta nu însemna că era și oarbă.

— Măiculiță! L-ai văzut pe tipul ăla? Și tocmai mi-a spus pe nume?

Am aruncat o privire înapoi exact când ușa barului se închidea după noi. Tipul Care Nu Era Owen mi-a făcut cu mâna rânjind obraznic.

— Auzi voci.



Doamne, aveam să întârzii!

Ca și cum nesuferitele cursuri de luni nu ar fi fost și așa destul de nasoale după ce duminică lucrasem o tură dublă, aveam, pe deasupra, o ditamai pata pe bluză. Vărsasem cafeaua pe mine atunci când frânasem brusc din cauza unui bătrân care conducea un Cadillac enorm. El se hotărâse, hodoronc-tronc, că trebuia să cotească la stânga... de pe banda din dreapta.

Prima zi de cursuri a fost dintotdeauna un coșmar pentru mine. Studenții umblau brambura prin campus, oprindu-se în mijlocul drumului în timp ce le dădeau colegilor de an indicații cum să ajungă la diverse clădiri. Am claxonat doi boboci care făceau exact treaba asta. S-au uitat la mine de parcă eu aș fi fost cea care îi scotea din sărite.

Hai! Mișcați-vă odată, oameni buni!

După ce m-am învârtit de trei ori în jurul parcerii, am parcat pe un loc rezervat. M-am aplecat și am scotocit prin torpedou, răsturnând jumătate din conținut pe podea în timp ce căutam ceea ce aveam nevoie.

L-am găsit.

Am înfipt un tichet vechi de parcare sub ștergătorul de parbriz și m-am îndreptat spre sala de curs numărul 208. Aveam neapărat nevoie să merg la toaletă, dar trebuia să mă abțin până după ore. Știam trei lucruri despre profesorul West, în afară de faptul că făcea parte din catedra de Compoziție muzicală. Primul: se descotorosise de ultima lui asistentă pentru că ea refuzase să corecteze lucrările cu rigurozitatea pe care i-o impunea el. Al doilea: în ultima săptămână, ori de câte ori pomenisem cuiva de faptul că fusesem repartizată pe postul de asistentă a profesorului West, persoana respectivă reacționa făcând o mutră deloc încurajatoare în timp ce îmi aducea la cunoștință că era un imbecil care fusese cât pe ce să fie concediat cu câțiva ani în urmă. Și al treilea: nu suporta să întârzie vreun student. Se știa că încuia ușa imediat ce își începea cursul, astfel încât cei care întârziu să nu-i poată întrerupe prelegerea.

Niciunul dintre aceste lucruri nu era de bun augur pentru mine. Dar ce altă opțiune aveam? Postul meu de asistentă a profesorului Clarence a fost desființat când el a murit brusc cu trei săptămâni în urmă din pricina unui anevrism. Am avut noroc că am obținut ceva, în momentul de față. Și fără un post de asistent universitar, nu îmi puteam permite să plătesc taxele pentru cursurile de masterat de la Conservatorul de Muzică. Lucram deja pe post de chelneriță cu normă întreagă la O'Leary doar pentru a-mi plăti chiria și taxa de studii subvenționată.

Broboane de sudoare mi se prelingeau în decolteu când am ajuns în dreptul sălii de curs. Ușa era închisă, așa că mi-am acordat un minut ca să mă fac cât de cât prezentabilă, netezindu-mi cărlionții negri și rebeli cum am putut mai bine, având în vedere umiditatea din aer. Nu aveam nicio șansă să ascund pata care îmi acoperea o bună parte din sânul drept, așa că am trecut dintr-o mână într-alta portofoliul cu coperti din piele pe care îl

aveam cu mine, în încercarea de a o ascunde. Inspirând adânc, am întins mâna spre mânerul clanței.

Era încuiată.

Rahat.

Și acum ce? Am verificat ora pe telefon. Am întârziat doar opt minute și era prima zi a semestrului de toamnă, dar îl auzeam pe profesor predând în sala de curs. Să bat la ușă și să-i întrerup prelegerea, conștientă că îl scoteam din sărite cu treaba asta? Sau să trag chiulul chiar în prima mea zi pe noul post?

Să întârzii era cea mai mică dintre cele două rele.

Sau, cel puțin, așa credeam eu.

Am răpăit ușor cu articulațiile degetelor în ușă de câteva ori, sperând ca vreun student din fundul sălii de curs să mă audă și să mă pot strecura înăuntru neobservată.

Vocea bubuitoare a profesorului a amuțit exact când s-a deschis ușa. Era un amfiteatru, așa că m-am strecurat pe rândul de sus, în timp ce profesorul se afla în partea de jos. Din fericire, el stătea cu fața întoarsă de la mine și scria pe tablă când am intrat în vârful picioarelor.

— Mulțumesc, am șoptit în timp ce mă așezam pe cel mai apropiat scaun din spate pe care l-am găsit liber și respiram ușurată.

Dar se părea că m-am bucurat prea devreme.

Profesorul a continuat să scrie în timp ce vorbea.

— Cine a întârziat?

Of!

Îmi venea să intru în pământ de rușine și să mă prefac că nu eram eu aceea. Dar eram asistenta lui, nu o simplă studentă. Trebuia să-i câștig respectul, din moment ce era posibil să predau acest curs uneori.

Mi-am dres glasul.

— Eu am întârziat, domnule profesor.

A pus capacul în vârful markerului și s-a întors cu fața către mine.

Am clipit de câteva ori. Ochii îmi jucau probabil o festă. Am băgat mâna în geantă, mi-am scos ochelarii și i-am pus pe nas, cu toate că vederea mea la distanță era perfectă. De parcă, dacă îmi puneam ochelarii de citit, îl făceam, printr-un fel de miracol, pe omul care stătea în fața amfiteatrului să fie altcineva decât cine era.

Dar nu era altcineva.

Nu era nicio confuzie. Avea un chip pe care nu-l puteai da ușor uitării.

Un chip al naibii de frumos.

El era.

Fir-ar să fie de treabă!

Chiar *el* era.

Am dat-o în bară.

Am făcut-o de oaie, în stil mare.

Profesorul a scrutat amfiteatrul cu peste două sute de studenți, nereușind să identifice de unde venise vocea. M-am rugat să renunțe și să dea studenților un avertisment general cu privire la faptul că nu tolera întârzierile la cursul lui.

Nu aveam eu un asemenea noroc. N-am avut niciodată.

— Ridică-te. Oricine ai fi cel sau cea care a întârziat, ridică-te, te rog, în picioare.

Of, Doamne!

Am simțit toată greutatea reducerii taxei de școlarizare cu douăzeci și cinci de mii de dolari, pe care o aveam în calitate de asistentă, ca un pietroi în stomac. Îngreunându-mi ridicarea de pe scaun. Dar el aștepta.

Nu aveam cum să mă eschivez. Aceasta avea să fie, într-adevăr, o mare problemă.

M-am ridicat șovăielnic, ținându-mi respirația în speranța că nu avea să mă recunoască. Poate că băuse prea mult și nici măcar nu-și amintea de scurtul nostru schimb de cuvinte din bar, de seara trecută.

— N-am de gând să tolerez întârzierea studenților. Îmi întrerupe cursul.

— Am înțeles.

Lumina din tavan s-a reflectat pe fața lui ca și cum ar fi fost un actor pe o scenă și i-a redus vizibilitatea, astfel încât el nu a reușit să distingă ultimele rânduri de sus ale amfiteatrului. Și-a pus o mână pavază la ochi. Stăteam cu douăzeci de rânduri deasupra lui – sigur eram la mai mult de cincizeci de metri distanță – și totuși, atunci când privirile ni s-au întâlnit, s-au fixat una pe cealaltă ca și cum am fi fost singurii oameni dintr-o sală goală.

Am știut chiar din clipa în care m-a recunoscut. I-am urmărit reacția cu încetinitorul. Un zâmbet leneș s-a ivit pe chipul său frumos, deși unul deloc fericit. Aș zice că îmi amintea mai degrabă de un câine care tocmai înghesuise un pisol într-un colț și era pe cale să se distreze puțin jucându-se cu amărâtul acela.

Am înghițit în sec.

— Nu se va mai întâmpla. Sunt Rachel Martin, domnule profesor. Asistenta dumneavoastră.